

COLÒNIES ENCANTADES

Hola em dic Núria i una vegada a unes colònies... ei!! que m'adelanto doncs...

Mira érem a un autocar, la Lola, la meva millor amiga no parava de protestar:

- ja arribem? deia la Lola sense estar-se quieta ni un moment.
- Lola, ja queda poc, estigues quieta! vaig dir-li.

Després d'uns minuts vam arribar a la casa de colònies, tots vam sortir molt ràpid, i vam agafar les maletes amb força. Vam entrar a les habitacions, ens preguntàvem amb qui ens tocaria compartir l'habitació. Vam obrir la porta i estava el Dan i l'Ian mirant els llits per escollir el seu.

- Hola Dan! Hola Ian! jo vull el llit de l'esquerra! va dir la Lola molt apresurada.
- Hola Dan, tu ets el bessó de l'Ian, no? ah, i ho sento per la Lola a vegades es passa, és una mica... va no us ho podeu ni imaginar.

Li vaig dir avergonyida per la meva amiga...

- I tu has de ser la Núria, oi? va preguntar el Dan una mica estranyat mirant la Lola, que saltava al llit.
- Sí, vaig dir ben avergonyida!

Hores després era el moment de fer els jocs a l'aire lliure, vam començar a fer voltes corrents, cadascú el més ràpid que podia. Vaig fer un bot i vaig caure davant de l'edifici de les habitacions, a dalt de tot d'aquell edifici, a la finestra més alta havia una llum! em vaig quedar bocabadada mirant la llum, no sentia res, però em sentia rara!

- Núria, Núria, hem d'anar a sopar! vaig sentir de fons a la Lola i em vaig despertar.
- Núria, estaves als núvols o que? va dir la Lola oferint-me la mà.

Després de sopar em vaig ficar al llit i intentava no quedar-me adormida, després d'una estona ja no es sentia res i vaig aprofitar per sortir del sac i em vaig dirigir cap a la porta, vaig obrir-la, que a més a més va deixar entrar un raig de llum lunar.

- Vinc amb tu! vaig escoltar, era la veu del Dan. Em vaig girar i allà estava ell, amb la seva mirada fulminant.
- Val, però no facis soroll. Vaig advertir-li i vaig tancar la porta mentre sortia.
- Que ha estat això? va dir una veu igual que la del Dan, el vaig mirar, però ell seguia allà en silenci.
- Ian! va dir el Dan - ets tu?
- Si, sóc jo, que feu amb la porta oberta? va dir l'Ian fregant-se els ulls.
- Ian m'has despertat! va dir la Lola.

I no vam poder evitar que vinguessin amb nosaltres després d'explicar tota la història de la llum misteriosa.

Vam pujar les escales i vam veure quatre portes, i vam començar a obrir-les:

La primera porta la vaig obrir jo, i el Dan, la Lola i l'Ian van investigar la zona.

- Mira Núria hi ha una escombra que vola! va dir la Lola, apropant-se i assenyalant-la.

- Mireu la paret, era de color lila i ara és groga. Va dir l'Ian
- Eh! en aquest mirall que tinc el al davant no surto reflectit!, va dir el Dan i vam sortir de l'habitació
- No és aquesta! vaig dir i vam anar a la següent habitació.
- Buf, aquí fa molt de fred!, vam dir tots alhora.

De sobte vaig notar unes pessigolles a les cames, s'estaven congelant.

- Sortim d'aquí, correu!, vaig dir, i vam anar cap a la penúltima habitació.
- Aquí fa molta calor!, va dir l'Ian.
- Crec que no és aquesta! vaig dir jo. Vaig tocar el pam - crema molt!

Tots vam cridar molt quan el vam tocar, faltava l'Ian

- Aaaaaaa, em cremo! va dir l'Ian, i va obrir la porta de l'última habitació.

Vaig dir amb esperança: - que estigui la llum! i de sobte vaig veure una brillantor que em va deslumbrar.

- Núria, Núria!,

Sentia al meu cap, vaig obrir els ulls, el Dan, l'Ian i la Lola em miraven i jo estava al llit.

- Ha estat tot un malson?, vaig preguntar
- Ja parles, que bé! estaves adormida. Va dir la Lola.

I jo tan satisfeta de no estar a una casa de colònies encantada.